

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1078 ²	Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως 25 Μαΐου 2017 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ποιός εἶν' αὐτὸς ποὺ ἀνεβαίνει τόσο ψηλά;

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε δεσποτική ἐ-
σορτή. Γιατί ὀνομάζεται δεσποτική; Διότι **ἐ-
ορτάζει ὁ Δεσπότης**. Ποιός δεσπότης, ἡ ἀφε-
ντιά μου; Κ' ἐγὼ δεσπότης λέγομαι, ἀλλὰ ἡ
ἐξουσία μου εἶνε μικρή. Ἔχω κάποια ἐξουσία
ἀπὸ τὸ Θεό· καὶ πρέπει κληρὸς καὶ λαὸς νὰ
ὑπακούη στὰ λόγια μας, ὅταν αὐτὰ εἶνε λόγια
τοῦ Χριστοῦ μας. Μικρὴ ὅμως εἶνε ἡ ἐξουσία
μας· σήμερα εἶμαι δεσπότης, αὔριο δὲν εἶμαι.
Αἰώνιος δεσπότης εἶνε ὁ Χριστός, «ὁ βασι-
λεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυρι-
ευόντων» (Α' Τιμ. 6,15), καὶ ἡ βασιλεία του εἶνε αἰώ-
νια· «καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέ-
λος» (Λουκ. 1,33· Σύμβ. πίστ.). Εἶνε βασιλεὺς τῶν «ἐπου-
ρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων» (Φιλ. 2,10).
Ὁ Χριστὸς λοιπὸν ἀξίζει νὰ λέγεται Δεσπότης.
Καὶ ἡ σημερινὴ ἐορτὴ εἶνε πρὸς τιμὴν του.

Δεσποτικές ἐορτὲς ὑπάρχουν ἀρκετές, ὅ-
πως λόγου χάριν τὰ Χριστούγεννα, τὰ Θεο-
φάνεια, ἡ Μεταμόρφωσις, ἡ Σταύρωσις, ἡ Ἀ-
νάστασις ποὺ ἐωρτάσαμε σαράντα ἡμέρες –
χθὲς τὸ βράδυ σταμάτησε τὸ «Χριστὸς ἀνέ-
στη». Σήμερα εἶνε ἡ **Ἀνάληψις**, δεσποτικὴ κι
αὐτὴ ἐορτὴ, ἡ τελευταία ἀπὸ τὰ γεγονότα
τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, μιλώντας στὴν ἐορ-
τὴ αὐτὴ, εἶπε ὅτι δὲν βρίσκει λέξεις νὰ ἐκφρά-
σῃ τὸ μεγαλεῖο της. Ἐμεῖς τί νὰ ποῦμε; Ἄς
προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε τὸ νόημά της.

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, δημιούργησε ὅλα
ὅσα βλέπουμε, καὶ τελευταῖο τὸν **ἄνθρωπο**,
ποὺ εἶνε ἡ κορωνίδα, τὸ ἄριστο δημιούργημά
του. Καὶ μόνο ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑπῆρχε στὸν κό-
σμο, ἔφτανε ν' ἀποδείξη ὅτι ὑπάρχει Θεός· ὑ-
πάρχει ἄνθρωπος; ἄρα ὑπάρχει Θεός. Θεῖο
μεγαλόурγμα ὄχι μόνο ὡς πνεῦμα ἀλλὰ καὶ
ὡς σῶμα. Ὅλη ἡ ἐπιστήμη νὰ μαζευτῆ, δὲν μπο-
ρεῖ νὰ φτειάξῃ ἓνα μάτι, ἓνα αὐτί, μιὰ καρδιά
νὰ χτυπή, –τί λέω;– δὲν μπορεῖ νὰ φτειάξῃ

ἓνα κύτταρο τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.
Κάθε κύτταρο εἶνε ἓνα τέλειο ἐργοστάσιο, ἔ-
να θαῦμα, ἓνα μυστήριον. Ὁ Θεὸς ἔφτειαξε τὸν
ἄνθρωπο, τὸ τέλειο δημιούργημα. Καὶ ὄχι μό-
νο τὸν δημιούργησε, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔδωσε ὅλα
τὰ μέσα γιὰ **νὰ ζῆσῃ εὐτυχῆς**. Δὲν τὸν ἔρριξε
σ' ἓνα ἄλλο ἀστέρι· τὸν ἔβαλε πάνω στὴ γῆ, ποὺ
εἶνε ὁ ὠραιότερος πλανήτης. Ἐδῶ ὑπάρχουν
ποτάμια, θάλασσες, βρύσες, βλάστησι, δέν-
τρα, πουλιά, δάση, ζῶα, ἀέρας μὲ ὀξυγόνο ποὺ
δὲν ὑπάρχει σ' ἄλλο πλανήτη. Σκεφθῆτε· λί-
γα λεπτά νὰ λείψῃ ὁ ἀέρας, δὲν θὰ μείνῃ οὔ-
τε ἓνας ζωντανὸς πάνω στὴ γῆ. Εἶνε ὁ πλανή-
της μας ἓνας μικρὸς παράδεισος, μιὰ Ἐδέμ.

Ἄλλὰ δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος ἄκουσε τὸν
διάβολο καὶ παρήκουσε τὸ Θεό. Ἀπὸ τότε ἀρ-
χίζει ἡ μεγάλη του συμφορὰ. **Ἔπεσε** ἀπὸ τὸ
μεγαλεῖο σὲ μιὰ διαφθορὰ. Ἔπαψε νὰ λα-
τρεύῃ τὸν ἀληθινὸ Θεό, κ' **ἔκανε θεοὺς τὰ εἶ-
δωλα**, ἀγάλματα ἀπὸ ξύλο, σίδηρο, μπροῦν-
τζο, μάρμαρο· ἄλλοῦ λάτρευαν τὰ ζῶα, κι ἄλ-
λοῦ τὸν ἥλιο ἢ ἄλλα στοιχεῖα τῆς φύσεως· «ἐ-
λάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα» (Ρωμ.
1,25). Καὶ διέπραττε πλῆθος ἀμαρτήματα ὁ ἄν-
θρωπος· ἔγινε ἡ γῆ Σόδομα καὶ Γόμορρα.

Ξέρετε πῶς ἔμοιαζε ὁ ἄνθρωπος; Σὰν νὰ
περπατᾷ κάποιος καὶ νὰ μὴν προσέχη, καὶ αἴ-
φνης νὰ πέσῃ **σ' ἓνα πηγάδι**. Μπορεῖ νὰ βγῆ
μόνος του; Ἀδύνατον. Οὔτε ἡ φωνὴ του δὲν
φτάνει ν' ἀκουστῆ ἀπὸ ἄλλο τὸ βάθος. Πῶς νὰ
σωθῆ; Θὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀν τοῦ ῥίξης σχοι-
νὶ καὶ τὸ πιάσῃ. Ἔτσι ἦταν ὁ ἄνθρωπος. Γλί-
στησε μὲ τὸ ἀμάρτημα τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐας,
κ' ἔπεσε σ' ἓνα πηγάδι, σ' ἓναν ἄδη ἀπωλείας.
Καὶ ποιός τὸν ἔσωσε; **Ὁ Χριστός**. Ἄν μπορού-
σε ὁ ἄνθρωπος νὰ σωθῆ μόνος του, δὲν θὰ
ἔρχοταν ὁ Χριστός. Ἐκεῖνος ἦταν πάνω στὰ οὐ-
ράνια, καὶ χαμήλωσε σὰν ἀετός. Εἶδα ἐγὼ στὰ
Γρεβενὰ ἀετὸ-χρυσάετο, ποὺ διέγραφε κύ-
κλους κ' ἦρθε καὶ κάθησε πάνω σ' ἓνα βρά-

χο – ώραίο, μεγαλοπρεπές θέαμα!. Ἔτσι κι ὁ Χριστὸς χαμήλωσε χαμήλωσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἦρθε ἐδῶ στὴ γῆ, ἐγίνε ἀνθρώπος σὰν κ' ἐμᾶς, καὶ πῆρε σάρκα ἀπὸ τὰ ἀγνὰ αἵματα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Καὶ ἔζησε φτωχός. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἔζησε τόσο φτωχά. Ἀκτῆμων ἦταν. Ὑπάρχει κανεὶς ἀπὸ τοὺς πολιτικούς ἡγέτες, ποὺ λένε ὅτι ἀγαποῦν τάχα τοὺς ἐργάτες, ποὺ νὰ ἔζησε ἔτσι; Ψέματα λένε. Στὴ Ῥωσία γκρεμίσανε ἓνα τσάρο, καὶ φτάσανε αὐτοὶ νὰ ζοῦν ἐκεῖ πλουσιώτερα. Δὲν ἀνήκω σὲ κόμματα, ἀλλὰ πρέπει νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι κανεὶς δὲν ἔχει νὰ δεῖξη τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ. Ἐζησε μὲ ἀπλότητα. Περπατοῦσε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό. Διψοῦσε, πεινοῦσε, κοιμόταν στὰ χορτάρια σὰν τὸν τελευταῖο ἀνθρώπο. Δίδαξε τὰ ωραιότερα καὶ ὑψηλότερα λόγια. Ἐκανε θαύματα ἀναρίθμητα. Τέλος **σταυρώθηκε** καὶ ἔχυσε τὸ τίμιό του αἷμα γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ κατόπιν **ἀναστήθηκε** ἐκ νεκρῶν.

Σαράντα μέρες ἔμεινε πάνω στὴ γῆ, καὶ μετὰ ἔγινε τὸ θαῦμα. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε. Ὁ Χριστὸς ἔβγαλε τοὺς μαθητὰς του ἔξω σ' ἓνα ὕψωμα· ἦταν καὶ ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος. Κ' ἐκεῖ ποὺ τοὺς μιλοῦσε γλυκὰ - γλυκὰ, ξαφνικά, ὅπως τὸ ἀεροπλάνο βάζει μπροστὰ τὴ μηχανὴ καὶ μὲ τὸν ἔλικα ξεκολλάει ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ πετάει στὰ ὕψη, ἔτσι κι ὁ Χριστὸς. Ἄν ὁ ἀνθρώπος βρῆκε τρόπο νὰ ὑψῶνῃ ἓνα ἀεροπλάνο, γιατί ὁ Θεὸς δὲν εἶχε τὴ δύναμι αὐτή; Ἔτσι λοιπὸν **ὑψώθηκε**. Σὲ μιὰ στιγμή τὰ τρυπημένα πόδια τοῦ Θεανθρώπου δὲν πατοῦσαν πλέον τὴ γῆ· ὑψώθηκε, ὑψώθηκε μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, καὶ οἱ μαθηταὶ κοίταζαν. Πέρασε τὰ σύννεφα, τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς, τὰ φεγγάρια καὶ τὰ ἄστρα, πέρασε τὸν ἥλιο, καὶ ἔφθασε – ποῦ; Πέρα ἀπὸ τὸν ὑλικὸ οὐρανὸ, στὸν πνευματικὸ οὐρανὸ, ἐκεῖ ποὺ εἶνε ὁ «*τρίτος οὐρανός*» (Β' Κορ. 12,2).

Τότε, λέει ἡ Γραφή, ὅταν οἱ ἄγγελοι εἶδαν τὸν Θεάνθρωπο, εἶδαν ἀνθρώπινο σῶμα στὰ ὕψη, ἀπόρησαν· **Ἄνθρωπος στὸν οὐρανό;** Ὁ ἀνθρώπος, ποὺ ἔπεσε βαθειὰ μέσ' στὸ πηγάδι τῆς ἀθλιότητος, τώρα ἀνεβαίνει στὰ οὐράνια; Σήμανε συναγερμός. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ ἀνεβαίνει τόσο ψηλά; Καὶ γιατί φορεῖ κόκκινα ροῦχα; Αὐτὰ λέει προφητικὰ ὁ Ἡσαΐας (βλ. Ἡσ. 63,1-2). Καὶ ποιὰ ἡ ἀπάντησι στὴν ἀπορία τῶν ἀγγέλων; Αὐτὸς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔγινε καὶ υἱὸς ἀνθρώπου· καὶ εἶνε κόκκινα τὰ ροῦχα του, διότι εἶνε βαμμένα στὸ αἷμα τῆς Σταυρώσεως.

Ἔτσι ὁ Χριστὸς, κατὰ τὴν πίστι μας, ἀνέβηκε στὰ οὐράνια καὶ κάθισε «*ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς*» (Σύμβ. πίστ.). **Καὶ θὰ ἔρθῃ πάλι.** Ὅσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει γῆ, τόσο εἶνε βέβαιο ὅτι μιὰ μέρα ὁ ἴδιος θὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ, γιὰ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον σὲ θεῖο δικαστήριο.

* * *

Ἡ ἔνδοξος ἀνάληψις τοῦ Κυρίου διδάσκει, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Θεὸς πῆρε **τὸν ἀνθρώπο**, ποὺ εἶχε πέσει χαμηλά, καὶ **τὸν ὕψωσε** μέχρι τὰ οὐράνια, τὸν κάθισε στὰ δεξιὰ τῆς Θεότητος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα τῆς ἀγίας Τριάδος.

Λέει ἀκόμα τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ὅτι οἱ μαθηταὶ εἶχαν τὰ μάτια τους καρφωμένα στὸ Χριστὸ ποὺ ἀνουπώνετο. Κοίταζαν ψηλὰ στὸν οὐρανὸ. Κ' ἐμεῖς **ψηλὰ νὰ κοιτάζουμε**. Ὅχι σὰν τὰ τετράποδα νὰ κοιτάζουμε κάτω. Εἶδα στὸ Ἰηρόμερο τῆς Ἀκαρνανίας ἓνα κοπάδι χοίρων. Τοὺς ἔβαλαν σ' ἓνα δάσος βελανιδιάς καὶ ἔτρωγαν ἀπλήστως τὰ βελανίδια ποὺ ἔταν στρωμένα κάτω. Κανένας χοῖρος δὲν σήκωσε τὸ μάτι στὴ βελανιδιά νὰ δῆ ἀπὸ ποῦ πέφτουν τὰ βελανίδια. Κ' ἐμεῖς ζοῦμε κάτω ἀπὸ μιὰ βελανιδιά· βελανιδιά εἶν' ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς μας. Ὑψώνουμε ποτὲ τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ νὰ ποῦμε στὸ Θεὸ ἓνα εὐχαριστῶ; Ὅταν ἔρθῃ ὁ ἀρχάγγελος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μας, τότε πλέον θὰ εἶνε ἄργα. Λοιπὸν «*ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*» (θ. Λεϊτ.), ἐκεῖ ποὺ εἶνε ἡ πατρίδα μας.

Γι' αὐτὸ ἄς ἐτοιμαστοῦμε. Πρέπει **ὅλα μας νὰ εἶνε καθαρὰ**, ψυχὴ καὶ σῶμα. Καθαρὰ τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὰ αὐτιά, τὰ μάτια, ἡ γλῶσσα ... Νὰ μείνουμε πιστοὶ κι ἀφωσιωμένοι στὸ Θεό. Τὰ ζῶα μᾶς διδάσκουν σ' αὐτό. Εἶδα ἐγὼ σκυλί πιστὸ σ' ἓνα χωριό· τὸ ἀφεντικὸ πέθανε, ἡ γυναίκα του πρὶν τὰ σαράντα ἔκανε δεῦτερο γάμο, τὸ σκυλί του ὅμως δὲν τὸν ξέχασε· πῆγε στὸν τάφο κ' ἔκλαιγε, κ' ἐκεῖ πάνω ψόφησε! Ἐμεῖς γίναμε χειρότεροι ἀπὸ τὰ ζῶα; Νὰ συναισθανθοῦμε τ' ἁμαρτήματά μας καὶ νὰ καθαριστοῦμε ἀπὸ αὐτὰ διὰ τῆς **μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως**. Δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς γιατί ἁμαρτάνουμε· θὰ μᾶς δικάσῃ γιατί δὲν μετανοοῦμε. Χίλιες φορὲς νὰ ἁμαρτήσῃς, χίλιες φορὲς νὰ πῆς Μετανοῶ! Κι ὁ Χριστὸς, ποὺ δέχτηκε ἄλλους ἁμαρτωλοὺς, θὰ δεχθῇ κ' ἐσένα καὶ **θὰ σὲ ὑψώσῃ** κοντὰ του.

Ταῦτα, ἀγαπητοί μου. Καὶ εὐχομαι, πάντοτε **μὲ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι νὰ ἐορτάζουμε** τὴν ἔνδοξο ἀνάληψι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**